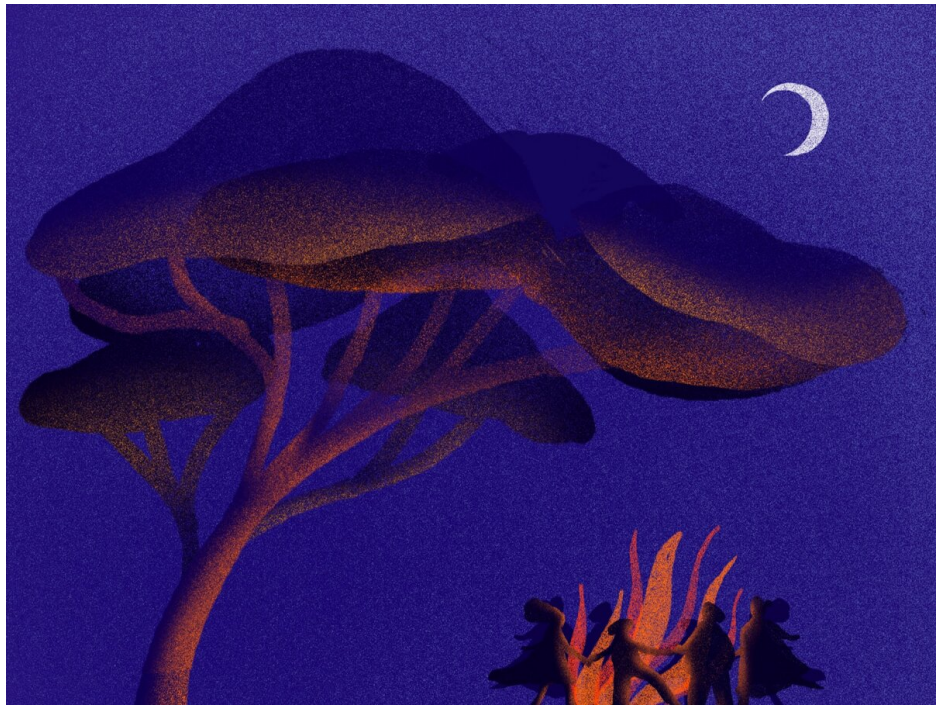

Midzomerdroom

LES ABBAGLIATI &
LIESELOT MARIËN

Wanneer vooral de
sfeer blijft hangen

Ans Van Gasse

Gezien op 27 april 2024
Muziekcentrum De Bijloke

In het vertelconcert 'Midzomerdroom' zoekt het barokensemble les Abbagliati samen met vertelster Lieselot Mariën hoe ze een levendig, dromerig verhaal kunnen vertellen. De sfeer is er, maar het verhaal zelf valt tegen.

07 MEI 2024

'Een heel uur naar muziek luisteren? Bro, dat gaat me echt niet lukken', verzucht een jongetje van acht naast me. We zitten tussen het publiek van 'Midzomerdroom', volgens de brochure een 'intiem vertelconcert met folk en barok' voor een jong publiek. Is dat dan een uur theater, of een uur naar muziek luisteren? Net als het jongetje, weet ik niet zeker wat te verwachten. Het zaallicht dimt in de Middeleeuwse ziekenzaal van de Bijloke. Ik besluit mijn blik te openen, en hoop dat het jongetje dat ook doet.

De muzikanten, met Lieselot Mariën in hun zog, komen dan vrolijk het podium op. Hun opkomst lijkt eerst op het gebruik bij klassieke concerten: de muzikanten maken zich kenbaar en verdwijnen dan achter hun instrument. Toch gaat het hier wat anders. Je merkt wat meer karakter: de muzikanten maken oogcontact met kijkers, en nemen op een groteske manier plaats op hun stoel. Op de vele instrumenten en enkele sfeervolle staande lampen na ontbreekt dan wel elke aankleding van het podium, maar fantasie en sfeer zit wel overvloedig in de kostumering. Zowel de muzikanten als de vertelster dragen fleurige bloemenkransen op hun hoofd en zijn in het wit gekleed. Een bucolisch, frivool zicht. Het doet denken aan die andere midzomer, de horrorfilm 'Midsommar', die leentjebuurt speelde bij heidense folklore.

Mariën begint haar verhaal in het halfduister. Ze vraagt of we ooit al eens buiten hebben gestaan op een donkere zomernacht. Het jonge publiek reageert eerlijk. 'Nee, wat een gekke vraag', flappen ze eruit. Mariën belooft ons te vertellen over een tijd waarin kinderen dat wél deden. Ze belooft een verhaal over haar oma. Dan valt de muziek in. Vrolijke barok- en folkmuziek. Korte animatiefilms van Herlinde Demaerel ondersteunen de vertelling op hun manier.

Dat recept had een interessante en indrukwekkende middag kunnen opleveren: een verhaal dat op verschillende manieren verteld wordt, vanuit verschillende disciplines die in elkaar overvloeien. De muzikanten beelden tijdens de vertelling van Mariën bijvoorbeeld uit hoe ze in slaap vallen, geeuwen of dansen. De animatiesequenties geven de plot op een meer gevoelsmatige wijze weer met hun rudimentaire, kleurrijke vlakken. Zo slaagt het ensemble erin om de toon helder te zetten: een idyllisch, onbepaald verleden vol magie. Dat ze de mosterd haalden bij Shakespeare's 'A Midsummer Night's Dream' blijkt uit de titel, maar ook uit de sluimerende belofte van magie. Shakespeare vertelde immers over elfjes die met de mensen spelen. Ze wekken liefde en gekte op tijdens een groot feest op de kortste nacht van het jaar.

Les Abbagliati speelt de juiste, vrolijke en ritmische folkmuziek, de animaties zien er knap uit en Mariën doet haar best.

Mariën roept aan het begin van haar tekst de spanning op door op dat verhaal van Shakespeare te zinspelen. Ze overloopt wat 'zou kunnen gebeuren' op zo'n nacht. Maar daar stopt de overeenkomst. Het verhaaltje dat volgt is immers simpel. Teleurstellend simpel. Mariën vertelt over haar oma's belevenissen op één welbepaalde midzomernacht. Zo snel en doeltreffend als het ensemble sfeer opwekt in de muziek, de dromerige animaties en de kostuums, zo slordig voelt het verdere verloop van het verhaal. Door het prikkelende begin, en het eerlijke 'nee' van de kinderen als antwoord op Mariëns openingsvraag, is de verwachting nochtans hooggespannen. Maar de tekst valt al te veel in herhaling. Ze blijft hangen in nietszeggende zinnen als 'ze zeggen dat op midzomernacht alles magisch is'. Van de spannende plotwendingen bij Shakespeare geen spoor. Ik denk nochtans dat een jong publiek wel te vinden is voor een man die in een ezel verandert.

Daardoor blijft deze Midzomerdroom aan de oppervlakte hangen. Les Abbagliati speelt de juiste, vrolijke en ritmische folkmuziek, de animaties zien er knap uit en Mariën doet haar best. Maar het verhaaltje boeit te weinig. Als volwassene gaat mijn aandacht afdwalen, maar ook het jongetje dat er zo tegenop keek valt na een tijd in slaap. Eens mijn gedachten beginnen te dwalen, merk ik allerlei slordigheden. Zo stemmen de projecties van de animatie niet altijd overeen met wat er verteld wordt, of duren ze net iets te lang. Ik vraag me af of de zaal niet wat meer aankleding had kunnen gebruiken, en of dit stuk niet beter op locatie zou gespeeld worden. Verbijsterd merk ik plots dat Mariën wel in het wit gekleed is, maar dat haar jeansrok aanvoelt alsof ze zomaar iets uit haar kast plukte, terwijl de muzikanten net meer verbeeldingsrijke, luchtige silhouetten en stoffen dragen.

'Midzomerdroom' bevat wel veel fijne ideeën, uitgevoerd door een getalenteerd team, maar raakte blijkbaar niet voldoende uitgewerkt. Het stuk kiest niet duidelijk of het een concert of een vertelling wil zijn, en slaat daardoor op beide fronten de bal mis. Kinderen verdienen interessant werk dat meer is dan een leuk idee. Het hoort, net als werk voor volwassenen, tot in de puntjes uitgewerkt te zijn. Dat was zondag in de Bijloke jammer genoeg niet het geval.